

13^e Zondag door het jaar. Ben Frie SJ

Wanneer leeft een mens, wanneer sterft hij of zij? De medische wetenschap confronteert ons met die vraag, als we moeten beslissen of de apparaten die iemand nog in leven houden, uitgeschakeld moeten worden – of niet. Mensen kunnen ernstig aangetast zijn door ziekte, en ook dan is de vraag: wat is hier nog de kwaliteit van leven? En mensen die lijken te leven, kunnen innerlijk dood zijn, door alles wat ze hebben meegemaakt en niet konden verwerken.

Het drieluik dat Marcus ons vandaag toont, speelt zich af op de rand tussen leven en dood. Het eerste deel van het drieluik gaat over een meisje van 12 en haar bezorgde vader. Hij is overste van de synagoge, een dominee, of een diaken zeg maar. Zou hij zijn dochter te streng hebben opgevoed, dat ze, nu ze volwassen wordt, geen zin meer heeft om te leven? Heeft ze last van anorexia? Zeker is, dat de vader bang is haar kwijt te raken. “Kom haar de handen opleggen”, een gebaar dat we nog steeds maken om mensen de goede geest van God door te geven.

Dan komt er in het drieluik een groot middenpaneel: een vrouw die al twaalf jaar aan bloedvloeijing leed. Dus ook 12 jaar, dus ook toe aan een nieuwe levensfase. Bloedvloeijing maakte je onrein en daardoor was je ook sociaal uitgestoten en zo goed als dood. Heel haar vermogen heeft ze gegeven om toch te mogen leven. Alles vergeefs; ze heeft nog één uitweg: Jezus. Hopelijk onopgemerkt te midden van de drukte, zoals zakkenrollers opereren, Hem even aanraken, dat moet genoeg zijn. En dat is het ook.

Het derde deel van het drieluik voert ons naar het huis van Jäirus, waar mensen er al van uitgaan, dat het meisje geen deel van leven meer zal krijgen. De historische woorden van de onverstoorbare Jezus: ‘Meisje, sta op.’ Het is hetzelfde woord dat gebruikt wordt voor de opstanding, voor de verrijzenis. En het staat er in het Aramees, waardoor we bijna zeker kunnen zijn dat het werkelijk woorden zijn die Jezus zelf gesproken heeft.

Wil Marcus ons Jezus tonen als wonderdoener? Eerlijk gezegd denk ik, dat Marcus ons onszelf laat zien: mensen die worstelen met leven en dood en zich afvragen: wat doet God met ons? Laat Hij leven?

Niet God heeft de dood gemaakt, hoorden we in het boek Wijsheid, maar er zijn kwade krachten in ons, zoals afgunst en jaloezie, die een dodende werking kunnen krijgen. De waanzin van het doden van toeristen op een strand, of van biddende groepen mensen. Er zijn verwrongen geesten die menen dat God zelf hen opdraagt om dodelijk verderf te zaaien om mensen te dwingen tot een geloofshouding.

Jäirus heeft een andere houding: ‘Kom haar toch de handen opleggen’. Jäirus vraagt om leven voor zijn dochttertje, maar de vraag is open. Hij gebruikt geen geweld. De vrouw vertrouwt op het geringste: als ik maar zijn kleren kan aanraken, onopgemerkt. Ze maakt er geen show van, schuwt alle media-aandacht en hoopt op Jezus.

Hoe naderen wij tot God als wij het moeilijk hebben, of in levensgevaar komen? Zijn we dan als dwingelanden, of blijven we beseffen dat ons leven in Gods hand is, dat het een geschenk is waar wij zo goed mogelijk mee zouden moeten leven? En als het leven een andere wending neemt dan wij zouden willen, kunnen we als volwassen mensen aanvaarden dat wij ons leven niet kunnen sturen?

God heeft de mens geschapen voor de onsterfelijkheid, lezen we in het boek Wijsheid. Wij mogen leven met de ervaring, dat ons leven een grote diepgang heeft die niet aangetast wordt door ziekte of dood. Zelfs als wij de grens zien en de dood ons nadert, kan ons het besef helpen dat wij tijdloos zijn. De liefde die ons doet leven, sterft niet. Al heeft het leven

ons aangetast, we hebben een grote levenskans. We kunnen iets van ons leven maken, eens te meer als wij durven geloven dat ons goddelijk leven wordt gegund.

Soms toont iemand de kracht van een leven in geloof. Het kan de blijdschap zijn die geloof wekt, of de wijsheid. Wie zich in alle omstandigheden – al dringt de menigte ongelovigen van alle kanten op – bewust blijft van de dragende en levengevende kracht van God, kan beter omgaan met de tegenslagen, de ziektes, de nare berichten van onze wereld dan wanneer wij geen weet hadden van geloof.

En dan is God geen tovenaars, maar een garantie voor leven. 'Wees niet bang, blijf geloven', zegt Jezus. Laat je het leven niet ontnemen.